

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Austria) — Erich Albrecht, Thomas Neumann, Van-Ly Sundara, Alexander Svoboda, Stefan Toth przeciwko Landeshauptmann von Wien

(Sprawa C-382/10) ⁽¹⁾

(Polityka przemysłowa — Higiena środków spożywczych — Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 — Samoobsługowa sprzedaż chleba i wypieków)

(2011/C 347/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Erich Albrecht, Thomas Neumann, Van-Ly Sundara, Alexander Svoboda, Stefan Toth

Strona pozwana: Landeshauptmann von Wien

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Verwaltungssenat Wien — Wykładnia załącznika II rozdziału IX pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139, s. 1) — Ochrona środków spożywczych przed zanieczyszczeniem — Samoobsługowa sprzedaż chleba i wypieków — Decyzja administracyjna państwa członkowskiego nakazująca zastosowanie mechanizmu technicznego uniemożliwiającego klientom zwrot towaru po dotknięciu go rękoma

Sentencja

Załącznik II rozdział IX pkt 3 rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych powinien być interpretowany w ten sposób, że w okolicznościach tego rodzaju, jakie wystąpiły w sprawie przed sądem krajowym, w przypadku pojemników przeznaczonych do samoobsługowej sprzedaży chleba i wypieków, fakt, iż potencjalny kupujący teoretycznie mógł dotknąć gołymi rękami żywność oferowaną do sprzedaży lub mógł na nią kichnąć, nie pozwala jako taki na stwierdzenie, że żywność ta nie była chroniona przed zanieczyszczeniem, które może spowodować, iż stanie się ona niezdatna do spożycia przez ludzi, szkodliwa dla zdrowia lub zanieczyszczona w taki sposób, że byłoby nierozsądne oczekiwać, iż zostanie w tym stanie skonsumowana.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 9.10.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 6 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Finanzamt Deggendorf przeciwko Markusowi Stoppelkampowi, działającemu jako syndyk w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Haralda Raaba

(Sprawa C-421/10) ⁽¹⁾

(Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Artykuł 21 ust. 1 lit. b) — Określenie miejsca opodatkowania — Usługi świadczone przez usługodawcę zamieszkałego w tym samym kraju co usługobiorca, lecz mającego siedzibę działalności gospodarczej w innym kraju — Pojęcie „podatnika mającego siedzibę za granicą”)

(2011/C 347/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzamt Deggendorf

Strona pozwana: Markus Stoppelkamp, działający jako syndyk w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Haralda Raaba

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 21 ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Określenie miejsca opodatkowania — Usługi świadczone przez usługodawcę zamieszkałego w tym samym państwie członkowskim co odbiorcy tych usług, lecz mającego siedzibę działalności gospodarczej w innym państwie członkowskim — Pojęcie „podatnika mającego siedzibę za granicą”

Sentencja

Artykuł 21 ust. 1 lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2000/65/WE z dnia 17 października 2000 r., należy interpretować w ten sposób, że aby zostać uznanym za „podatnika niemającego siedziby na terytorium danego kraju”, wystarczy, by dany podatnik miał siedzibę działalności gospodarczej poza terytorium tego kraju.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 20.11.2010.